

CAPTURAT PEL PASSAT

Quan em desperte, veig una llum brillar pel buit de davall de la porta. Estic lligat a una cadira per les mans i els peus. Cada una de les cordes té una paraula, però els ulls no estan acostumats a la llum de la sala. M'és difícil respirar perquè l'habitació no té finestres.

S'escolta una veu a l'altre costat de la porta que em separa de l'exterior. És una veu envolvent, ronca i que retruny en les parets del quart. No s'assembla a cap que haja escoltat abans. És una veu masculina, fosca i quasi cridada.

L'ambient està carregat, pareix que estic baix terra, molt soterrat. Es veuen algunes goteres que pareixen tolls que fan de l'ambient un lloc humit, que complica més la meua respiració, oprimida per un mocador que no havia notat fins ara.

La porta s'obri i entra una persona que comença a girar al meu voltant, però estic molt cansat per a seguir-la amb la mirada. És ràpida, però arriba un moment en què es ralentitza. Comença a parlar: és la veu d'abans.

- Tu, eres viu? Contesta'm!

Amb les poques forces que tinc, faig un soroll per a contestar. Ell deixa un paper davant de mi. Per la llum que entra per la porta oberta, veig que està escrit per ambdós parts, però només una de les cares és la que s'aconsegueix llegir.

És una llista de tots els moments roïns de la meua vida. Els accidents, les pèrdues, els comiats, els fracassos... Evite mirar el paper i per oblidar-me, observe les cordes, i en una posa *Ressentiment*. Me'n recorde dels problemes que m'ha causat el rencor: baralles, discussions, lluites... *Solitud*, altra de les cordes que em lliguen a la cadira: moments tristos, autodestrucció emocional...

Em retorç per a alliberar-me. Res. Eixos records em persegueixen fins que trenque a plorar, penedint-me de les moltes vegades que en comptes de demanar ajuda, em vaig aïllar de la gent, de la meua família...

La corda de *Ressentiment* es trenca, i la mà cau morta, però l'alce i tracte d'alliberar-me de totes les sogues que em subjecten. Grite per ajuda, però el mocador calla la meua petició d'auxili.

Un espill es posa davant de mi. El mocador té inscrit *Silenci*, per totes aquelles vegades que vaig callar els meus problemes i van acabar superant-me. De sobte, el mocador cau i vola cap al sòl, i la meua veu retruny per la sala.

Les goteres paren i els tolls desapareixen, i la calor entra en la sala. L'ambient ja no és tan humit, la llum invadeix la sala, i sent la presència d'algú, o millor, d'un grup de gent. Són tots els meus coneguts. La corda de *Solitud* es trenca i cau a terra partida per la meitat.

Encara em queden dos cordes, les dels peus: *Irresponsabilitat* i *Supèrbia*. Pense en com m'he alliberat abans de les altres cordes: penedint-me del que he fet malament en la meua vida.

Em pregunte quan hauré sigut jo irresponsable, i uns records fugaços passen per la meua ment: Faltes de treball, notes baixes, desordre total... Arran d'això, reapareixen les baralles de mon pare, les fugides de casa, la ira i l'odi contra tot i contra mi. Altra vegada, plore per ser tan infantil i descuidat. La corda es talla però no tota. D'una empenta per la ràbia, trenque el fil que quedava unit. Tracte d'alçar-me, però no puc; és com si pesara com el plom.

Només queda *Supèrbia*. Esta, està més clara per a recordar-la. Sentir-me superior als meus amics, als meus pares, als meus germans i germanes... les moltes vegades que els vaig despreciar. De sobte, la corda es crema, i caic cap avant, al sòl de pedra.

S'escolta la porta obrir-se, i un cant de pardals i el soroll de l'aigua es fa notar. M'arrossege pel sòl, per a intentar eixir. La que abans era una persona vestida de negre, ara és una au que està sobre el respatler de la cadira. En la cadira hi ha tallada una paraula: *Passat*. L'au blanca m'agafa pels muscles i em porta als afores de la sala. Quan em gire, la sala ja és inexistent. Me'n porta cap a un llit de cotó natural. Un cartel es balanceja per damunt del llit: Si has eixit de la sala, desperta. De sobte, estic en el meu llit. Són les huit i mitja del matí.

Li porte donant voltes a este son durant més de cinc dies, i no és fins que vaig posar-me a escriure sobre ell, que me'n vaig adonar del seu verdader significat: he de canviar, oblidar el meu passat, i descansar en el meu futur.

PSEUDÒNIM: ÀGUILA

CURS: 4T ESO A